

LUMEA AVOCATURII

File din Istoria Avocaturii

—

– Persoane, personalități, chipuri și imagini –

Avocat

Iosif FRIEDMANN – NICOLESCU¹

Doctor în științe juridice

ODĂ

PROFESIEI de AVOCAT

„Lumea Avocaturii” este o lume mirifică.

Este „o lume într-o lume”, un adevărat univers profesional și spiritual, în *PALATELE JUSTIȚIEI* de pe întregul mapamond.

AVOCATUL este Cavalerul Dreptății și al Adevărului.

JUSTIȚIA se face în *PALATELE DREPTĂȚII* acolo unde AVOCATUL este PRIMUL între PRIMII.

Fiindcă nu poți fi decât PRIMUL între PRIMII deoarece în calitate de avocat ai rolul sacru de a-l APĂRA pe OM.

Pretutindeni în lume, Avocații sunt cei care mențin stindardul libertăților și drepturilor ca pe o făclie vie, în lupta cu nedreptățile și inechitățile sociale.

În *SĂLI cu PAȘI PIERDUȚI* conștienți de rolul și locul lor în societate, Avocații își pun energiile creatoare în slujba progresului social, al afirmării Adevărului, Dreptății și Justiției în fiecare dosar pe care îl instrumentează.

¹ Cercetător științific asociat la Institutul de Cercetări Juridice „Academician Andrei RĂDULESCU” al Academiei Române – Departamentul de Drept public „Vintilă DONGOROZ”; Istoric al Dreptului; Consilier în Consiliul Baroului București; fost Consilier în Consiliul de Administrație al Filialei București a Casei de Asigurări a Avocaților din România; Membru în Consiliul director al Societății Române de Criminologie și Criminalistică; Președinte al Comisie de Etică și Disciplină a Federației Române de Șah.

Istoria profesiei de avocat, este istoria acestui univers fantastic, a unei lumi minunate, fiindcă cine nu a trecut pe la Tribunal, într-adevăr a trăit degeaba.

Tribunalul este o lume în miniatură.

În cele ce succed câteva aspecte mai puțin cunoscute, care se constituie într-o provocare pentru elaborarea unei istorii complete a avocaturii din perimetrul spiritualității DacoRomânești, în care mulți dintre avocații cu care m-am intersectat în ultimile trei decenii, sunt legende ale acestei minunate profesii: AVOCATURA.

În încercarea de a constitui o *galerie de portrete – chipuri și imagini – bronzurile profesiei*, vom creiona biografiile avocaților care au intrat în legenda profesiei și a contemporanilor, prin contribuțiile lor la evoluția culturii juridice și a civilizației din România, îi vom aminti pe cei care au adus patrimoniului culturii profesionale contribuții.

Pledoariile avocaților sunt lecții de filozofie juridică și filozofie socială, care formează un adevărat tezaur de cultură juridică.

O altă categorie a celor menționați, este cea care au ca ocupație, avocatura, dar au excelat în alte domenii profesionale, numele lor înscriindu-se în cultura națională.

Bronzurile profesiei, fiind una din sintagmele preferate de regretatul Maestru al avocaturii românești, Avocatul Constantin VIȘINESCU², o conștiință vie a avocaturii naționale timp de circa 65 de ani.

Desigur, nu toți avocații pe care îi vom aminti în cele ce succed au avut un rol direct în dezvoltarea profesiei, dar într-un anumit moment aceștia au făcut parte din Barou.

În multe din localitățile din România, avocații și-au legat numele de istoria comunității, devenind simboluri ale culturii și civilizației, oameni ai Cetății.

Avocații, cu plusuri și minusuri, sunt totodată oamenii din Cetate, care s-au afirmat ca oameni de cultură și de acțiune, în particular ca politicieni, în diverse partide ca orientare, acoperând întregul spectru politic, dar și ca oameni cu preocupări în universul lumii contemporane lor.

² 1920 – 2013.

Avocații au fost și sunt avangarda unei națiuni moderne.

Avocații sunt oameni de spirit, iar o societate fără avocați, este deopotrivă o sahară și o siberie la un loc.

Țara fără avocați este un deșert acoperit de ghețari, unde noaptea nedreptăților și abuzurilor bântuie și unde se stinge pentru totdeauna viața prin moartea libertăților.

Atunci când pledoaria Avocatului nu este ascultată, flacăra demnității umane pălește și nedreptățile ajung să domine în societate.

Indiferent de culoarea dictaturilor, s-a încercat subordonarea avocaților pentru a da impresia că libertățile sunt respectate.

Democrațiile au încercat și ele subordonarea avocaților, însă mult mai subtil, dar nu le-a reușit nicio stratagemă.

Drepturile Fundamentale ale Omului s-au născut din strădania Avocaților, în lupta lor pentru *Dreptate, Adevăr și Justiție*.

Avocatura din perimetrul DacoRomânesc nu a format obiect de studiu și nici de cercetare științifică distinctă, într-un cadru instituționalizat, însă preocupările avocaților pentru istoria profesiei lor se regăsesc în multe eseuri, în revistele profesionale, în numeroase lucrări originale, dar și pe site-urile Barourilor.

În ultimii ani, s-au publicat în revistele profesionale cât și în lucrări colective, eseuri dedicate istoriei acestei minunate profesii: **AVOCATURA**.

În cele ce succed, creionăm aspecte mai puțin cunoscute din biografiile unor avocați care în diverse perioade istorice au fost recunoscuți pentru rolul jucat în societate și în profesie, cât și crâmpie din deceniile de avocatură, în care am fost mereu prezent în Sălile cu pași pierduți din Palatele de Justiție ale României.

Istoria dreptului românesc și evoluția sistemelor constituționale consemnează aportul la dezvoltarea societății, a unor persoane și al unor personalități care întâmplător sau nu, au fost (și) avocați.

Vocația profesiei de avocat este una de **ARISTOCRAT** și totodată de **BOEM**.

Profesia de avocat este un poem; un poem al vieții sociale, care își trage seva din solida pregătire profesional-științifică și a unei etici colegiale inconfundabile, a unei confraternități specifice acestei profesii unice, prin educație, mentalitate și cultură.

Mentalitatea acestei profesii este de origine divină, fiindcă Avocatul este mereu alături de Om; de Omul care se află într-o competiție socială, în slujba Adevărului și a Justiției, a valorilor umane sacre: VIAȚA și LIBERTATEA. Avocatul este primul confident al celui pe care îl apără, într-o relație asemănătoare cu cea a sfintei spovedanii.

Poezia profesiei este una inconfundabilă, dar de un realism rece și poate de multe ori filosofia socială percepută de avocat este crudul adevăr al lumii în care acesta trăiește.

Această vocație profesională înăscută, este incompatibilă cu ideile de egalitarism social în profesie sau cu conceptul de sindicat profesional, deoarece individualitatea avocatului și egocentrismul său (în sensul bun al noțiunii), sunt cele ce dau ÎNALTĂ CLASĂ personalității sale inconfundabile și irepetabile, în fiecare epocă istorică.

Avocatul de carieră este primul intelectual din Cetate, el este totodată omul de aleasă cultură, al cărui suflet vibrează la tot ce este uman; În mentalitate, el este deopotrivă conservator, dar în acelaș timp în avangarda societății.

Cei proveniți în avocatură din alte profesii, au viziuni și mentalități diferite asupra Adevărului, Dreptății și Justiției, decât avocatul de carieră.

Lupta cu sistemul social, lupta cu mentalitățile retrograde ale societății, lupta în general este apanajul avocatului, menirea sa este de a fi în avangarda spiritualității societății în care trăiește, afirmându-se printr-o luptă continuă și neobosită pentru nou și pentru progres, totodată conservând ceea ce este progresist în societate, fără a nega tradiția.

Avocatul – adevărat – este parte din elita gândirii umanității, din spiritul umanității.

Desigur, astăzi avocatura din perspectiva crizei mondiale de capital, cunoaște și unele scăderi, care afectează de multe ori și substanța profesiei.

Din păcate constatăm că percepția multora este profund greșită privitor la profesia de avocat, a artei avocatului în *Pantheonul Justiției*, aceasta fiind de multe ori privită ca o piață a muncii, care conduce la dispariția poeziei profesiei.

Profesia de avocat este la fel de veche, poate chiar mai veche decât cea de magistrat, iar originea ei este una de natură divină, pentru că trebuie să apere OMUL, ființa umană și demnitatea umană, în fața unei societăți de regulă prost clădită, indiferent cine o clădește.

AVOCATUL apără creația divină absolută: OMUL.

AVOCATUL este un SACERDOT, misiunea profesiei sale este SACRĂ în TEMPLELE JUSTIȚIEI care sunt PALATELE de JUSTIȚIE, la fel de mărețe ca și catedralele în care se săvârșesc ritualuri sfinte.

Ritualurile Dreptății sunt de natură Sacră.

În Palatele de Justiție, adevărate Temple, Avocații ca și Magistratii poartă Robe, amintind de odăjdile sacre ale Marilor Preoți.

Corifeii avocaturii românești, pe care am avut șansa să-i cunosc în Sălile cu pași pierduți din Palatele de Justiție, palate create pentru a fi Temple ale Dreptății, fiindcă DREPTATEA este SFÂNTĂ, în cele peste trei decenii de profesie, au susținut pe bună dreptate că AVOCATURA este MAGISTRATURA de BARĂ.

Avocatul este un *far* care dă lumină celor din jurul său³.

În prezentul eseu voi încerca să configurez într-o perfectă concordanță, alături de figurile emblematice ale avocaturii naționale, câteva portrete ale avocaților care conduc lumea contemporană sau a celor care sau impus în cultura și civilizația umanității.

Înaintașii

Voi începe periplusul nostru cu una dintre cele mai interesante personalități complexe a avocaturii din România, cu un loc bine definit în istoria profesiei de avocat și a evoluției spiritului profesiei.

ELLA NEGRUZZI

Personalitate emblematică a avocaturii naționale, considerată a fi prima femeie avocat pledant din România⁴.

³ Oare *Cehlăul literaturii române*, Mihail SADOVEANU ar fi fost atât de important în cultura națională dacă nu era fiul avocatului Alexandru SADOVEANU ?

A fost obligată să lupte din greu cu o societate tributară unei gândiri învechite, în care femeia nu avea nici un drept în spațiul public.

Profesia de avocat era rezervată numai bărbaților până la ELLA NEGRUZZI.

S-a impus în viața publică românească prin succesul reputat împotriva sistemului și a rămas în istoria profesiei ca fiind prima femeie avocat pledant din ROMÂNIA, un simbol al profesiei sale pentru avocații de astăzi.

Educația și formarea sa intelectuală au fost desăvârșite în cadrul Facultății de Drept din Iași, al unui oraș cu o spiritualitate cosmopolită și deopotrivă inconfundabilă, o importantă capitală a culturii naționale.

În anul 1914 a solicitat înscrierea în Baroul Iași, cerere care i-a fost respinsă, cu motivarea, că femeile nu au drept de vot în societate în raport de dispozițiile Codului Civil de la 1865, iar avocații trebuiau să voteze în raport de legea de organizare a profesiei de avocat.

ELLA NEGRUZZI nu a dezarmat.

Era o bună cunoscătoare a sistemului juridic și al celui judiciar din România. Astfel că, s-a judecat mai mulți ani cu structurile profesiei, iar la capătul luptei, s-a înscris în Baroul Covurlui⁵, iar din 1919 a figurat ca avocat în Baroul București.

Lupta dusă de ELLA NEGRUZZI nu a vizat direct structurile profesiei, Baroul, ci mentalitatea începutului de veac XX, când femeile nu erau încă egale în drepturi cu bărbații. Codul Civil din vremea ei consacra inegalitatea femeii în raport cu bărbatul în materia drepturilor civile.

În „*Almanahul MARIANA*” din 1946 apărut la București⁶ am găsit o informație neconfirmată din alte surse, anume ca an de debut în avocatură a ELLEI NEGRUZZI, fiind anul 1923 (presupunem că acest an este cel în care s-a înscris în Baroul Ilfov).

ELLA NEGRUZZI era prezentată în „*Almanahul MARIANA*” într-un articol intitulat semnificativ „*Românce care au îndrăznit*” scris de

⁴ Născută în Județul Iași (în satul Hermeziu) la 11 Septembrie 1876, s-a stins din viață la 19 Decembrie 1949.

⁵ Reședința Județului Covurlui era orașul Galați.

⁶ Pagina 98.

Alice Gabrielescu⁷, articol ilustrat cu o fotografie a avocatei (*unică publicată în presă, din cercetările noastre*), pledând la bară în Palatul de Justiție din București, captivând atenția colegilor din Baroul București și deopotrivă atenția magistraților de la Înalta Curte de Casație și Justiție.

ELLA NEGRUZZI a militat pentru egalitatea de șanse a femeilor într-o Românie conservatoare, a înființat în calitate de Președinte – fondator, Asociația "*Emanciparea femeii*", având drept scop declarat:

"emanciparea femeii în perspectiva participării acestora în toate domeniile vieții sociale și ocuparea de funcții în raport cu pregătirea și capacitatea fiecăreia, nu pe criterii discriminatorii."

Asociația s-a preocupat și de emanciparea femeilor din mediul sătesc, unde erau cele mai multe femei, inițiind cămine culturale pentru educarea femeilor. Mediul rural, fiind la acel moment un tezaur al energiilor feminine, care au contribuit la păstrarea tradițiilor etosului național, la transmiterea elementelor de etică familială, a purității relațiilor interumane.

A înființat "*Frontul feminin*" (1936), organizând numeroase întruniri și conferințe menite să contribuie la antrenarea femeilor în acțiunile de luptă pentru apărarea drepturilor politice, economice, sociale și culturale, într-o lume a bărbaților.

Considerându-se un om al timpului său, s-a înscris în organizația militantă "*Grupul avocaților democrați*", asociație înființată în 1935, grupare cu vederi democratice, de centru stânga.

Ziarele timpului au consemnat în multe din marile procese ale militanților socialiști printre avocați și pe ELLA NEGRUZZI, prezentă alături de alți avocați de renume ai vremii, care chiar dacă nu împărtășeau convingerile politice ale clienților lor, le-au asigurat o apărare competentă.

La alegerile parlamentare din anii '30 a candidat pe listele Partidului Național Țărănesc.

A fost o AVOCATĂ care s-a afirmat în profesie și în societate, ca militantă pentru drepturile și libertățile clienților ei.

Aceasta este una dintre cele mai mediatizate personalități feminine ale profesiei de avocat, la începuturile avocaturii

⁷ Prozatoare și traducătoare, născută în 1899 la Bârlad.

organizate, din perimetrul DacoRomânesc, însă există nenumărate biografii feminine care sunt tot atâtea repere ale profesiei și care au realizări profesionale de excepție, întrecându-i de multe ori pe colegii bărbați.

ELLA NEGRUZZI a rămas în conștiința contemporanilor săi ca o colegă desăvârșită, moral și profesional, un reper al timpului ei.

O altă colegă care a fost înscrisă în Barou⁸ ca avocat, încă din 1891 (după unele surse documentare), a fost

SARMIZA BILCESU (căsătorită) **ALIMĂNIȘTEANU**

SARMIZA BILCESCU⁹ este cea care a spulberat la Paris un mit mondial, cel al bărbatilor studenți la Facultatea de drept.

Acest mit planetar de la acel moment, fiindcă numai bărbații aveau după tradiție, dreptul de a studia la universități.

A luptat cu un sistem, dar a câștigat. Câștigul ei fiind ulterior fructificat de Profesia de Avocat de pretutindeni.

SARMIZA BILCESCU este prima studentă din lume la o facultate de drept, totodată este prima femeie licențiată în drept.

Deține în palmares și mențiunea că este prima femeie din lume, care a obținut titlul academic de Doctor în Drept, la Paris în 1890, cu teza: "*Condiția legală a mamei în dreptul roman și dreptul francez*", tema tezei fiind simbolică și totodată semnificativă.

A trăit într-o epocă în care femeile nu aveau drepturi civile depline, drepturile sociale erau incomplete și nu aveau nici drepturi politice egale cu cele ale bărbaților. La înscrierea la Facultatea de drept din Paris a existat un argument de logică afirmat de Sarmiza Bilcescu, care a răsturnat vechile cutume ale Universității dominate de bărbați:

"Într-o țară în care chiar și pe ușile închisorilor stă scris: Libertate, Egalitate, Fraternitate, nu puteți împiedica o femeie să se instruiască, doar pentru că este femeie".

⁸ Decan al Baroului la aceea vreme era avocatul Take IONESCU, (născut la 13 Octombrie 1858, în Ploiești, decedat la 22 Iunie 1922, la Roma) a fost un om politic, deputat și ziarist, a fost Prim-Ministru al României în perioada 1921-1922.

⁹ S-a născut în anul 1867 și a viețuit până în anul 1935.

Această primă pledoarie a Sarmizei Bilcescu, a remodelat lumea universitară din temelie.

S-a înscris în Baroul București în 1891, dar nu a profesat niciodată ca avocat la bară, dând numai consultații. Această informație cu caracter istoric o avem din lucrarea "*MUSEUM – studii și comunicări*" – Muzeul Viticulturii și Pomiculturii – Golești, 1993 – 2005, volumul V¹⁰".

Încă o premieră națională absolută: a fost prima femeie avocat de consultanță, din România.

Amintim că SARMISEGETUZA (prin comprimare Sarmiza, iar în familie Miza) BILCESCU ALIMĂNIȘTEANU este prima femeie din Regatul România care a făcut parte dintr-un Consiliu de administrație, anume, la Societatea Anonimă "*CARTEA ROMÂNEASCĂ*", una dintre cele mai prestigioase edituri naționale din perioada interbelică a secolului trecut.

A fost Președinta Federației Femeilor Universitare din România, iar la alegerile din anii '30 a candidat pe listele P.N.L.

Beneficiind de aprecierea mediilor intelectuale și totodată ale aristocrației naționale, a predat lecții de limba română viitoarei Regine a României, MARIA.

Între Avocata Sarmiza Bilcescu Alimănișteanu și Regina Maria a României s-a născut o prietenie sinceră și statornică. Regina vizitând-o pe avocată la Românești – Câpulung Muscel, în 1935 când aceasta era grav bolnavă.

Printre românii din jurul României, așa cum spunea savantul de renume mondial, profesorul Nicolae IORGA¹¹, este și prima femeie avocat din teritoriul românesc numit Basarabia (teritoriu răpit în urmă cu peste 200 de ani, în 1812 de către Rusia țaristă), ea a fost:

EUGENIA CRUȘEVAN

Din puținele date pe care le-am avut la îndemână, putem configura o scurtă notă biografică.

¹⁰ Editura Pământul Golești – Argeș, 2006, pag. 481 – 487.

¹¹ Fiul avocatului Nicu Iorga din Botoșani.

EUGENIA CRUȘEVAN era descendenta unei familii cu rădăcini nobiliare¹², fiica notarului Epaminond Crușevan. Este absolventă a liceului din Chișinău, această capitală culturală daco-românească, iar în 1918 a absolvit Facultatea de Drept a Universității din Moscova.

Este înscrisă în Baroul din Chișinău începând cu 17 Octombrie 1919 (conform periodicului *Cuvântul dreptății*, un ziar zonal). La cedarea Basarabiei în 1940 se refugiază în teritoriul liber, nedorind să rămână sub cizma criminală, sovietică invadatoare. Va practica avocatura în Buzău, ulterior se mută la Timișoara¹³, unde va rămâne tot restul vieții.

Are și activitate socială, dedicată mișcării feministe, fiind Secretar al *Societății Femeile Române*, din România Mare, asociație constituită în vederea sprijinirii emancipării femeilor pentru obținerea de drepturi politice și sociale.

Destinul promițător al acestei colege a fost distrus ca atâtea alte destine, de vicisitudinile geo-politice și de expansiunea ilegală a *imperiului sovietic, continuator al politicii imperiului țarist*, de anexare prin forță a unor teritorii care nu le-a aparținut niciodată, în care au schimbat artificial ponderea populației pentru a crea o falsă majoritate.

Venirea Eugeniei Crușevan în teritoriul liber românesc, va conferi un plus de culoare multiculturalității avocaturii din Buzău și din cosmopolita capitală culturală a banatului românesc, Timișoara.

Din 1994, un an al deschiderii în Republica Moldova, în zona centrală a Chișinăului există o stradă care poartă numele primei femei avocat din acest străvechi perimetru DacoRomânesc.

De foarte curând, mass media din Banat, a relatat un eveniment de primă mărime din viața Baroului Timiș.

Avocata **RELLA FELLER** născută la Cernăuți în 1914, a fost serbată la împlinirea frumoasei vârste de 100 de ani.

Absolventă a facultăților de Drept și de Filologie din Cernăuți, după stagiatură, în 1945 s-a refugiat la Timișoara, nedorind să rămână în teritoriul românesc cotropit de cizma sovietică. A activat

¹² Născută în orașul Fălești, județul Bălți în 1889.

¹³ Decesul survine la 11 Martie 1976.

în Baroul Timiș – Torontal din 24 noiembrie 1945, ulterior în cadrul Colegiului de Avocați Timiș, pensionându-se în anul 1975 după 30 de ani de activitate fructuoasă în avocatură.

Decanul de vârstă al avocaturii din România (*la acest moment*) este avocatul **ION PODAȘCĂ** născut în anul 1911, are în prezent 103 ani. A fost avocat în procesul intelectualilor, fiind apărătorul lui Constantin Noica.

A absolvit facultatea de Drept din București, după ce inițial a absolvit Facultatea de istorie, avându-l printre profesori pe savantul de renume mondial, profesorul Nicolae IORGA, despre care spune că era o persoană extrem de agreabilă, de la cursurile căruia nu a lipsit niciodată. Poate că relatările activității parlamentare a lui Nicolae Iorga, l-au determinat pe ION PODAȘCĂ să se îndrepte și către Facultatea de Drept din București.

Avocatul ION PODAȘCĂ ne-a relatat una dintre cele mai frumoase decizii ale unui Decan de Barou. Decan era Istrate MICESCU, care fără a-l scuti de taxa de înscriere în Barou, fiindcă legea nu-i permitea.

Tânărul ION PODAȘCĂ era orfan de război și nu avea suma necesară pentru taxa de înscriere, Istrate MICESCU i-a aprobat cererea cu multă delicatețe, punând următoarea apostilă pe cerere:

”Se amână plata taxei de înscriere în Barou. Dl. avocat ION PODAȘCĂ va achita taxa, din onorariul primului său proces.”

Continuăm periplul nostru cu biografia unei alte colege, simbol al profesiei:

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU¹⁴

Cea care a fost numită „*Agatha Christie a României*”, puțini știu că a fost avocat în Baroul București aproape un deceniu.

Celebra scriitoare de romane polițiste din România tuturor timpurilor, era fiica unui alt important avocat, Victor Ojog din Baroul București.

¹⁴ Născută la 28 August 1939 în București, decedată la 2 Septembrie 2002.

RODICA OJOG-BRAȘOVEANU – scriitoare de top – a publicat peste 35 de romane, în majoritate polițiste, dar și câteva istorice și unul științifico-fantastic, fiind și autoare a unor scenarii de film pentru televiziune.

Cititorul din România este familiarizat să vadă numele avocatei pe cărțile care au un mare succes, fiind tipărite în nenumărate ediții la edituri de prestigiu, însă puțini știu că a fost avocată.

RODICA OJOG – BRAȘOVEANU a fost căsătorită cu actorul Teatrului Național, Cosma Bașoveanu, actor din *generația de aur*.

*

Din punct de vedere istoric, unul dintre apărătorii drepturilor românilor din rândul vechililor¹⁵, poate fi socotit ca fiind avocat, fiindcă a practicat avocatura în forma sa primară, aceea de *apărător*, a fost:

TUDOR VLADIMIRESCU

Breasla avocaților poate revendica fără a greși, pe eroul Revoluției din 1821, a cărui jertfă a readus domniile pământene în Țările Române, în locul celor fanariote. Odată cu revenirea la domniile pământene, s-a impus ideea modernă de domnie pe termen 7 ani, nu pe viață, însă tulburările geo-politice nu au putut menține acest deziderat, al domniei limitate în timp la 7 ani.

TUDOR VLADIMIRESCU a fost și apărător al intereselor unor persoane fizice, proprietari de moșii, în fața unor instituții cu activitate jurisdicțională. Cei care au apelat la TUDOR VLADIMIRESCU pentru a le apăra drepturile, știau că acesta este un apărător de profesie, pe care în acest sens l-au mandatat să-i reprezinte în fața autorităților jurisdicționale ale vremii.

TUDOR VLADIMIRESCU nu a fost un *jălbar*, ci apărător în sensul modern al noțiunii.

S-a născut în județul Gorj, în satul Vladimiri, dintr-o familie de moșneni (clasă de mijloc de mici proprietari de pământuri, din zona rurală). A învățat carte și limba greacă în casa boierului aromân

¹⁵ VEKIL, avocat în limba turcă; arhaism.

Ioniță Glogoveanu, din Craiova, care a intuit că Tudor este extrem de inteligent și care l-a pregătit pentru funcția de administrator de moșie, totodată l-a angrenat în negoțul de vite.

Administrator de moșie, cunoștea bine pravilele, dreptul cutumiar, era primul care apăra proprietatea boierului care l-a investit cu această funcție administrativă de mare încredere. Administratorul de moșie, cunoștea toate reglementările administrative care guvernau zona în care se afla moșia și totodată dreptul cutumiar care reglementa dreptul de proprietate.

TUDOR VLADIMIRESCU a avut și el avere proprie, pământuri și a făcut comerț pe cont propriu.

A intrat în rândurile pandurilor – armată cu obligații semipermanente – calitate în care participă la războiul ruso-turc din 1806 – 1812, fiind recompensat de oficialitățile imperiale rusești cu *Ordinul de cavalerie, Ordinul Vladimir*, clasa a III-a.

În 1806 este numit *vătaf de plai* la Cloșani, cu atribuții similare de administrator al unui district de munte¹⁶, funcție administrativă pe care o va deține până în 1820.

În perioada 14 Iunie – 26 Decembrie 1814 a efectuat o călătorie la Viena, întâmplător sau nu, chiar în perioada Congresului de Pace de la Viena (1814 – 1815), pentru a lichida moștenirea soției lui Nicolae Glogoveanu (fiul lui Ioniță Glogoveanu), decedată la Viena, cât și pentru a-i aduce în țară fetița, acționând în baza unui mandat, ca împuternicit al boierului. Mandat care poate fi asemuit cu împuternicirea avocațială de astăzi.

TUDOR VLADIMIRESCU – se pare că era și cunoscător al limbii germane – fiindcă va urmări problemele politice care erau în dezbatere în Viena anului 1814 și care priveau Țările Române.

La începutul anului 1815 garnizoana otomană din raiaua Ada – Kaleb "*cutreierase*" județele Mehedinți și Gorj, iar în incursiunea acesteia au distrus și gospodăria lui TUDOR VLADIMIRESCU din Cerneți, de unde îi luaseră bucate și bunuri.

TUDOR VLADIMIRESCU putem afirma că a profesat de facto avocatura, în forma și cu rigorile Secolului XIX.

A fost prezent în capitala Țării Românești pentru susținerea unui proces, în fața *Divanului domnesc* având ca obiect o moșie.

¹⁶ Similar cu atribuțiile de astăzi ale unui Subprefect.

Divanul domnesc, era o instituție administrativă formată din marii boieri, cu dregătorii sau fără dregătorii, care avea și atribuții jurisdicționale în anumite materii, un fel de Curte de Apel pentru cauzele privitoare la dreptul de proprietate asupra pământurilor, pădurilor și moșiilor.

Mai amintim din activitatea sa de apărător al ideii de emancipare națională, că TUDOR VLADIMIRESCU aflând că mișcarea Eterică v-a porni lupta de eliberare națională a Greciei, va încerca exploatarea acestui moment tactic și strategic prielnic, pentru a ridica poporul Țării Românești la luptă, sens în care are numeroase contacte secrete cu reprezentanții conducerii Eterice pentru o eventuală luptă comună, astfel ca pandurii să preia lupta națională din Țara Românească. A semnat o înțelegere cu *Comitetul de oblăduire* prin care TUDOR urma să ridice „*norodul la armă*”, având drept unic țel înlăturarea regimului fanariot.

„*Proclamația de la Padeș*” a speriat marea boierime din Țara Românească, care trimite trupe pentru a-l opri, fiindcă TUDOR a declarat că „*patria se cheamă poporul, iară nu tagma jefuitorilor*”.

TUDOR a avut o intrare triumfală în București în primăvara anului 1821, unde conduce „*adunarea poporului*”, practic în acel moment era conducătorul vremelnic și de facto al Țării Românești, fiind aclamat de popor cu apelativul „*Domnul TUDOR*”.

Revenind la activitatea care ne interesează, susținem că TUDOR VLADIMIRESCU a fost „*apărător*”, adică avocat în accepțiunea de astăzi, pentru că a exercitat de facto profesia de apărător în fața unor instanțe administrative cu atribuții jurisdicționale la vremea respectivă, anume: Divanurile domnești, locale și în fața celui central din capitala Țării Românești.

Divanuri domnești, tranșau definitiv conflictele privitoare la proprietatea asupra moșiilor și care în unele situații aveau și atribuții legislative de reglementare regională.

Sunt bine cunoscute cazurile în care locuitorii din Gorj și Mehedinți au apelat la serviciile lui TUDOR VLADIMIRESCU pentru tranșarea litigiilor de proprietate, ivite între ei cu privire la hotărnicia moșiilor și vecinătatea proprietăților.

TUDOR VLADIMIRESCU reprezenta în calitate de apărător al locuitorilor, interesele acestora în fața autorităților administrative

privitor la drepturile lor, în raport cu alți proprietari, deci exercita efectiv profesia de avocat.

Sunt cunoscute situațiile în care TUDOR VLADIMIRESCU a apărut interesele locuitorilor din cele două județe ale Olteniei, în fața Divanurilor domnești de la Craiova și a celui din București în diverse procese privind proprietatea și drepturile asupra moșiilor.

A acționat în interesul moșnenilor din Podenii Mehedințiului și împotriva încălcării hotarelor moșiilor de către stăpânirea austriacă prin mutarea pietrelor de hotar, astfel că s-a implicat și într-un proces privitor la dreptul de proprietate în raporturi de drept internațional public și privat.

TUDOR VLADIMIRESCU a fost și un avocat al neamului său, ale cărui drepturi la libertate și independență le-a apărut cu prețul vieții sale.

Sacrificiul acestui *avocat al neamului* său a dat roade, domniile fanariote au fost înlăturate definitiv, revenindu-se la domniile pământene, de câte 7 ani (poate este semnificativ, mandatul Președintelui Republicii Franceze, actualmente este de 7 ani; cifra 7 având și conotații numerologice).

În periplul nostru, urmează una dintre cele mai importante personalități ale istoriei naționale, avocat de profesie, cu studii de Drept la Facultatea de Drept a Universității din Cluj. Clujul fiind o altă reședință culturală națională, care prin efervescența multilingvismului și multiculturalității și-a pus o amprentă inconfundabilă asupra civilizației spațiului DacoRomânesc.

AVRAM IANCU

Perimetrul DacoRomânesc nu a avut o istorie rectilinie, de multe ori evoluția sistemelor constituționale a condus la dezvoltări influențate geo-strategic și geo-politic inegal.

Avocatul AVRAM IANCU a fost apărător al drepturilor naționale ale Românilor din Tara Românească a Transilvaniei, când această parte a spațiului spiritual DacoRomânesc s-a aflat sub jugul ocupației sinistre a austro-ungariei, ocupație care a condus la stagnarea dezvoltării culturii și civilizației naționale pentru scurte

perioade de timp. Avocații au determinat depășirea stagnării, prin activitatea lor profesională, socială și politică, ca dimensiunea culturii și civilizației acestui perimetru geografic să depășească momentele potrivnice dezvoltării.

Spiritul profesiei de avocat, a menținut în întregul perimetru al Transilvaniei valorile culturii naționale și a transmis dorința de unitate națională în cadrul unui stat unitar, existând în acest sens o conștiință națională formată și dezvoltată, inclusiv pe plan religios de către Biserica Națională Greco-Catolică și de reprezentanții Școlii Transilvănene.

În spațiul Transilvaniei – multimilenar teritoriu DacoRomânesc, locuit de milenii de DacoRomâni¹⁷ – au rămas în istorie și alte nume de avocați contemporani cu Revoluția din 1848: ION BRAN de la Brașov, ION BARDOSSI, CONSTANTIN SECĂREANU, PETRE DOBRA, ION BUTEANU, ș.a., dar cel mai cunoscut a fost *Regele Munților, Craiul AVRAM IANCU*, unul dintre cei mai importanți avocați din istoria noastră națională.

Unele surse documentare vorbesc de rudenia ascendentă, fratele bunicului lui Avram Iancu, era nimeni altul decât fratele lui HORIA, alt erou al luptei naționale a românilor din Țara Românească a Transilvaniei.

Născut în 1824 la Vidra de Sus, fiul lui Iancu¹⁸ și Maria Gligor, urmează cursurile școlii primare la Câmpeni, cursurile elementare la Abrud. În arhiva fostului Liceu din Zlatna¹⁹ s-a găsit atestatul foii sale matricole²⁰ din care rezultă că în cursul inferior a fost cel mai bun elev la învățătură, cursul superior l-a urmat la Blaj. Urmează Liceul catolic (Piarist) de la Cluj după unele surse. Începând cu anul 1844 a urmat Facultatea de Drept la Cluj, în anul 1846 a devenit cancelarist la Târgu Mureș.

Este absolvent al *Facultății de Drept din Cluj* și îl regăsim funcționând ca *AVOCAT* pe lângă Tabla regală a Transilvaniei,

¹⁷ În prezent suntem în anul DacoRomanesc 10014.

¹⁸ Padurar, ulterior jude domenial. După Ion SIMIONESCU, averea tatălui său era formată din: 12 vaci cu lapte, 12 boi de jug, 4 cai, 70 de oi, 30 porci și 8 slugi.

¹⁹ După Ion SIMIONESCU, Oameni aleși – II – românii, Ed. Cartea Românească, București, (fără an de apariție, din alt surse 1926), pag. 44.

²⁰ *Iank Abrahamus*, avea *eminentia* la studii, iar la purtare *eius Classis primo*.

instanță judecătorească²¹ din Târgu Mureș²², pe care, semnificativ o regăsim în același perimetru²³ și în zilele noastre.

Libera practică în profesia de avocat în vremea lui AVRAM IANCU se obținea, ca și intrarea în magistratură, exclusiv în cadrul acestei instanțe supreme din Țara Românească a Transilvaniei²⁴ aflată la Târgu Mureș, intră în avocatură cu examen în anul 1848.

AVRAM IANCU avea convingerea că Împăratul²⁵ îi va ajuta pe românii din Transilvania, în contra asupritorilor maghiari. Fiind primit în audiență de Împărat, la Curtea de la Viena, AVRAM IANCU dorea să susțină o pledoarie în favoarea drepturilor multimilenare ale românilor pe aceste meleaguri. Însă nu este ascultat de împărat, care dorea numai să îi acorde o decorație, distincție pe care **Craiul Motilor** a refuzat-o cu demnitate.

Ulterior, în anul 1852, Împăratul aflat în vizită în Principatul Transilvaniei dorește să stea de vorbă cu AVRAM IANCU despre tensiunile dintre națiunile provinciei. AVRAM IANCU fiind convins că Împăratul nu va lua măsurile potrivite pentru români, a refuzat întâlnirea cu suveranul, ceea ce l-a supărat pe acesta. Această decizie a lui AVRAM IANCU îi va grăbi acestuia sfârșitul, sfârșit pus la cale de serviciile polițienesti secrete imperiale, într-un mod mârșav, prin îmbolnăvirea cu o boală netratabilă la aceel moment.

Dorința împăratului de a sta de vorbă cu AVRAM IANCU denotă marea influență de care se bucura acesta în rândurile românilor, fapt de notorietate chiar și la Viena, la Curtea Imperială.

La 11 Septembrie 1872 va poposi pentru totdeauna la Țebea sub Gorunul lui Horia.

La înmormântarea lui Avram Iancu, serviciile secrete maghiare s-au infiltrat printre participanți, fiindcă ocupanții ilegitiimi maghiari ai multimilenariului perimetru DacoRomânesc erau terorizați de amploarea funerariilor Avocatului Avram Iancu. La procesiunea

²¹ Denumire dată instanței de apel amintind de cele Zece Table.

²² Înființat în 1754 ca for de Apel – Instanță de Apel, unde au mai funcționat: Petre Dobra și Alexandru Papiu Ilarian.

²³ În anul 1754 Tribunalului Suprem al Transilvaniei s-a mutat de la Mediaș la Târgu Mureș, iar din 1826 funcționează în același sediu cu cel din zilele noastre, al actualului Tribunal din Târgu Mureș.

²⁴ Unde funcționau instituțiile precursore ale I.N.P.P.A. și I.N.M.

²⁵ Francisc Iosif I (născut la Viena în 18 august 1830 a trăit până la 21 noiembrie 1916) a fost Împărat al Austriei făcând parte din Casa de Habsburg, el fiind totodată Rege al Ungariei și Boemiei, Rege al Croației, Mare Duce al Bucovinei, Mare Principe de Transilvania, Marchiz de Moravia, Mare Voievod al Voievodatului Serbiei; a vizitat de mai multe ori localități din spațiul actualului teritoriu românesc, 1852 vizita la Sibiu și în 1896 la Palatul Peleş.

religioasă au fost 30 de preoți – deopotrivă greco-catolici și ortodocși, uniți în fața morții marelui erou național – au participat peste 10.000. de români.

Puțini cunosc Testamentul avocatului Avram Iancu din 20 Decembrie 1850, prin care lasă întreaga lui avere:

„să treacă în folosul națiunii, pentru ajutor la înființarea unei Academii de Drepturi, tare crezând că, numai cu arma legii vor putea scoate drepturile națiunii Române”.

Poate că și astăzi, ar fi necesară o ACADEMIE de DREPTURI așa cum și-a imaginat-o AVRAM IANCU, pentru propășirea NAȚIUNII ROMÂNE.

Testamentul Craiului Moților Avram IANCU – este un act fundamental al națiunii române – care trebuie să fie cunoscut:

„ . . .

Unicul dor al vieții mele, e să-mi văd națiunea mea fericită, pentru care după puteri am și lucrat până acum, (cu) durere,

...”

În luna Mai a anului 2013, am avut ocazia să revăd Casa lui AVRAM IANCU de la Târgu Mureș, un loc plin de istorie, acolo unde Avocatul AVRAM IANCU a trăit și a gândit la apărarea drepturilor multiseculare ale națiunii române. Am trecut cu emoție și pe la TRIBUNALUL MUREȘ, locul în care și-a desfășurat activitatea profesională Avocatul AVRAM IANCU, personalitate de primă mărime a Istoriei noastre naționale²⁶.

Antropologic și etnologic, în perimetrul DacoRomânesc, se impune constatarea că Tudor VLADIMIRESCU a fost DOMNUL

²⁶ Detalii și în lucrarea Oameni aleși – II – ROMÂNII de I. SIMIONESCU, Editura Cartea Românească; (Academicianul Ion Th. SIMIONESCU, născut la 10 Iulie 1873, Fântânele, Bacău – decedat 7 Ianuarie 1944, București, cunoscut geolog, geograf, pedagog, paleontolog, membru titular și Președinte al Academiei Române); (a fost coleg în aceeași școală elementară, în ani diferiți, cu un alt viitor profesor universitar și academician, cu Nicolae IORGA; Nicolae IORGA era fiul avocatului Nicu IORGA).

TUDOR, iar Avram IANCU a fost CRAIUL MOȘILOR și al MUNȚILOR, ambii percepuți în conștiința națiunii române în care s-a impus instituția regalității, ca normalitate. Cei doi eroi ai Neamului Românesc sunt continuatorii mentalității regalității acestui perimetru, amintind de Regii Burebista și Decebal, iar avocații sunt primii în elita societății, aristocrați de vocație.

Din aceeași epocă amintim pe avocatul Barbu Bălcescu (1824 – 1884), fratele mai mic al lui Nicolae Bălcescu, a studiat dreptul la Paris. Pe Barbu Bălcescu îl regăsim în 1864 avocat la Craiova, ulterior magistrat la Curtea de Apel din București.

Într-o asemenea evocare, trebuie să amintim că în vremurile tulburi ale României postbelice au fost mulți avocați, victime ale unei terori dezlănțuite la intersecția a două sisteme geopolitice divergente: *est si vest*, teroare care în unele zone se mai mențin urmările și astăzi.

Unele sisteme de gândire au făcut ravagii într-o lume zbuciumată a mijlocului de Secol XX, ajungându-se la teorii care au fundamentat politici de stat.

Printre avocații care au excelat în arta scrisului, într-o enumerare selectivă și nu limitativă, au fost și doi corifei ai culturii române, avocați în Baroul București:

NICU STEINHARDT (Nicolae Aurelian STEINHARDT)

Cunoscut ca *Părintele Nicu de la Rohia*, născut în 1912, decedând în aprilie 1989 la Mănăstirea Rohia, în județul Maramureș.

Personalitate a culturii naționale, din perimetrul gândirii filosofice a trecerii spre literatura de avangardă, a creat o literatură inconfundabilă, în contextul internațional încă propice reveriilor, înainte de distrugătorul război mondial globalizat și aparent finalizat la 9 Mai 1945.

Avocat în Baroul București, doctor în științe juridice în 1936 cu o lucrare de lingvistică juridică în planul dreptului constituțional, teză susținută la Facultatea de Drept a Universității din București.

Teza sa de doctorat este și astăzi actuală în modalitatea în care a fost gândită și elaborată.

Lucarea de doctorat, este semnificativ intitulată: "*Principiile clasice și noile tendințe ale dreptului constituțional – Critica operei lui Leon Duguit*"²⁷. Un aspect de subliniat, care reliefează importanța lucrării, este determinată de împrejurarea că la momentul publicării – anul 1936 – prefața era semnată de celebrul prof. Julien BONNECASE²⁸ de la Facultatea de Drept din Bordeaux²⁹, personalitate științifică recunoscută pe plan european.

Lucrarea avea girul unei Comisii examinatoarea formată din profesorii Facultății de Drept din București: Mircea DJUVARA (născut la 18/30 Mai 1886 la București – decedat la 7 Noiembrie 1945 în București, membru corespondent al Academiei Române din 1936), Paul NEGULESCU (născut în București la 12 Ianuarie 1874 – decedat la 6 Mai 1946, membru de onoare al Academiei Române din 1936), Anibal TEODORESCU (născut în comuna Câmpineanca, județul Vrancea la 21 Februarie 1881 – decedat în București la 29 August 1971, membru corespondent al Academiei Române din 1945), George PLASTARA și Aristide BASILESCU (născut în București în anul 1892 – decedat la București în 1969; este fiul proprietarului moșiei Basilescu din zona Bucureștii Noi, acesta din urmă fiind și avocat).

Personalitate polivalentă, scriitor, eseist, cunoscut ca și călugăr, teolog – filosof de vocație, în tinerețe a fost în centrul atenției grupului de intelectuali, din care amintim pe Dinu Pillat (19 Noiembrie 1921 – 6 Decembrie 1975), Mihai Ralea (născut la Huși în 1896 – decedat la Berlin la 17 August 1964), Constantin Noica (12 Iulie 1909, Vitănești, județul Teleorman – 4 Decembrie 1987, Păltiniș, județul Sibiu), Mircea Eliade (13 Martie 1907, București – 22 Aprilie 1986, Chicago, S.U.A.), Arșavir (Nazaret) Acterian (de profesie și avocat, născut la 18 Septembrie 1907 în Constanța – decedat la 17 Septembrie 1997 în București), etc., frecventând viața literară a capitalei dintre cele două războaie mondiale, în egală

²⁷ A trăit între anii 1859 – 1928; a fost coleg cu renumitul sociolog Émile Durkheime.

²⁸ Născut la 6 Mai 1878 – decedat la 30 Decembrie 1950.

²⁹ Profesor între 1913 – 1941.

măsură cenaclul „*Sburătorul*” condus de Eugen Lovinescu (31 Octombrie 1881, Fălticeni – 16 Iulie 1943, București).

Călugărul Nicu de la Rohia a debutat în literatura românească cu un pamflet: „*În genul... tinerilor*” (1934).

Între 1940 – 1944 a fost epurat din redacția „*Revistei Fundațiilor Regale*” din motive rasiale. După 23 August 1944 a revenit în publicistica literară: „*Universul literar*”, „*Libertatea*”, „*Viața Românească*” pentru scurt timp, ca din 1947 să fie supus la alte umilințe, fiind epurat de această dată din Baroul București pentru motive de natură politică. Suportând vicisitudinile istoriei, a urmat o perioadă dificilă, câștigându-și cu greu existența. Arestat în martie 1960 în „*grupul Noica-Pillat*”, condamnat la 12 ani muncă silnică pentru „*crimă de uneltire*”, internat la Penitenciarele Jilava și Gherla, beneficiind de amnistierea din august 1964, revine la activitatea sa literară și traduce literatură universală și publică numeroase eseuri. Multe din lucrările sale au apărut postum, în ultimii 24 de ani, la stăruințele unor teologi luminați de la Mănăstirea Rohia. Au apărut lucrările scrise de Nicu Steinhardt într-o ediție completă, inclusiv un C.D. care conține un text rostit de acesta în biserica Mănăstirii Rohia.

În 1980 s-a călugărit retrăgându-se la Mănăstirea creștin ortodoxă de la Rohia, unde va rămâne până la sfârșitul vieții, la sfârșitul lunii martie a anului 1989.

Subliem că, întreaga operă teologică, publicată postum, conține elemente de gândire juridică națională și de gândire juridică universală, la confluența cu filosofia socială, reliefând valorile umane universale.

Un alt avocat important al Baroului București a fost

Mihail Sebastian

cunoscutul romancier și dramaturg român (numele la naștere: Iosif Hechter), născut la 18 Octombrie 1907 în cosmopolitul oraș dunărean Brăila, a decedat la 29 Mai 1945 în București într-un accident de trafic învăluit la aceea dată în mister.

Împătimit de avocatură, așa cum va consemna în însemnările sale, se va considera fericit atunci când pledoariile sale găsesc ecou

în pretoriul instanței. Este autor al unor lucrări, care sunt de referință în literatura și dramaturgia națională³⁰.

AURELIAN BENTOIU³¹ (1892 – 1962) – avocat în Baroul București, om politic liberal; deputat, ministru al Justiției între 30 Noiembrie 1939 – 10 Mai 1940. Arestat și condamnat de două ori pentru crimă de uneltire contra ordinii sociale, în temeiul art. 209 Cod penal, trecând pe la Sighet, Galați, Văcărești și Jilava, unde a și murit la 27 Iunie 1962.

A fost unul dintre avocații importanți ai Baroului București recunoscut pentru verticalitatea sa în profesie și pentru excepționala pregătire profesională.

Orator înăscut, a fost unul dintre cei mai respectați Maeștri ai Baroului bucureștean, într-o vreme în care avocatura era o emblema a gândirii sociale.

Într-o perioadă în care valorile Justiției erau recunoscute și respectate, destinul său fiind frânt de vicisitudinile geopolitice ale organizării post-belice ale Europei, de negare a valorilor naționale și de distrugere a acestor valori.

MIRCEA IONESCU – QUINTUS născut în 1917, avocat în Baroul Prahova, epigramist, om politic liberal, membru al P.N.L. din anii '30.

Personalitate publică, care a participat încă din adolescență la cursurile Universității Populare din Vălenii de Munte înainte de

³⁰ Autorul unor volume de proză, cronici și al unor piese de teatru bine primite de critica literară: Proză - Fragmente dintr-un carnet găsit (1932); Femei, nuvele, 1932; Orașul cu salcâmi (1935), roman; Accidentul (1940), roman. De două mii de ani. Texte, fapte, oameni (1935), roman, Cum am devenit huligan; Piese de teatru: Jocul de-a vacanța (1939); Steaua fără nume (1942); Ultima oră; Insula - text neterminat, a scris doar primele două acte, cel de-al treilea fiind completat de prietenul său Mircea Ștefănescu (piesa a avut premiera în 17 septembrie 1947, la Teatrul Municipal (actualul Teatru Lucia Sturdza BULANDRA), în regia lui Mircea Șeptilici (cunoscut actor de film, din trupa Teatrului de Comedie, născut la 2 August 1912 la București – decedat la Montreal, în 1989);

³¹ Mult regretatul maestru Virgil (Puiu) POPOVICI, fost Consilier al Colegiului de Avocați București, ulterior, după 1990 a fost Vice-președinte al Uniunii Avocaților din România, mi-a relatat multe despre personalitatea acestui mare avocat al Baroului București. Tot Maestrul Puiu POPOVICI mi-a relatat că în peisajul Palatului de Justiție din București, între cele două războaie mondiale era un avocat, *Cristescu Incident*, care trăia din consultațiile pe care le dădea colegilor săi, în materie de incidente procedurale civile. Cristescu Incident, era fiul lui Gheorghe Cristescu – Plăpumarul (10 oct. 1882 – 29 nov. 1973) fost Secretar general fondator al Partidului Comunist din România (1921 – 1924).

tragicul sfârșit de la 27 Noiembrie 1940 al ctitorului acesteia, marelui profesor Nicolae IORGA³².

Din 1990 la conducerea P.N.L., ca vicepreședinte între anii 1990-1992, apoi președinte între anii 1992-2001, iar între 1991 - 1992 a fost ministru al Justiției (Guvernul Theodor Stolojan), vicepreședinte și președinte al Senatului între 1996 – 2000. Epigramist de excepție, om de aleasă cultură.

CONSTANTIN TITEL – PETRESCU (1888 – 1956) – avocat și om politic de stânga, a fondat Liga Drepturilor Omului (1923). Președinte al Partidului Social-Democrat din România (1943-1946) și ministru-secretar de stat în primul guvern Sănătescu (reprezentant al P.S.D. în guvernul de uniune națională, de după 23 august 1944).

EMIL GEORGESCU (1929 – 1985), avocat în Baroul București în 1972 (fost procuror la Mizil și Telega 1952 – 1954, procuror-șef la București 1967 – 1971).

A fost una din vocile inconfundabile de la Radio Europa Liberă, într-o perioadă în care singurele știri din *lumea liberă* veneau pe undele radio.

Sora acestuia, Ileana Georgescu era căsătorită cu avocatul bucureștean EDWIN OLIVER KONERTH (originar din Orăștie, născut în martie 1933) membru în Colegiul de Avocați al Municipiului București și al Județului Ilfov, ambii (Ileana Georgescu și EDWIN OLIVER KONERTH) pleacă în Germania Federală prin 1983. Edwin Oliver Konerth (mama sa era din familia nobiliară von Riebel) era un pasionat jucător de șah la cluburile sportive din România și București, obținând titlul de Maestru al Sportului. În Germania (inițial în zona americană a Berlinului) avocatul EDWIN OLIVER KONERTH a fost antrenor de șah pentru copii și ulterior jurnalist sportiv (croniar de șah).

³² Detalii despre moartea savantului în lucrarea inedită: I. FRIEDMANN – NICOLESCU, „Tragicul sfârșit al lui Nicolae IORGA – Strejnic 28 Noiembrie 1940” Din documentele de acum 70 de ani ale Tribunalului Militar al Comandamentului Militar al Capitalei, Editura LIBERTAS, Ploiești, 2010. (Lucrarea este menționată în „Prezentarea monografică și catalog – EDITURA LIBERTAS” de Paul D. POPESCU, poziția 155, pag. 67, Ploiești, Ed. Libertas, 2011.).

LUCREȚIU PĂTRĂȘCANU a trăit între 1900 – 1954, a fost avocat în Baroul București, om politic de stânga, înscris în P.C.R. încă din 1919.

A fost avocat al membrilor de frunte din P.C.R. în diverse procese din anii '30 – '40. Participă în 23 August 1944 la acțiunea politico-militară împotriva Mareșalului Ion Antonescu.

Face parte din delegația României la semnarea Armistițiului cu U.R.S.S. și la semnarea Tratatului de Pace de la Paris, este Ministru al Justiției.

Trebuie menționat că a făcut parte și dintr-o delegație a P.C.R. care în 1922 a participat la Congresul Cominternului, unde îl cunoaște personal pe Vladimir Ilici (Ulianov) LENIN, iar în 1928 a participat din partea P.C.R. la Congresul Cominternului, ca membru în Comitetul Central al partidului.

Are o viață tumultuoasă, a fost arestat pentru activități comuniste înainte de 23 August 1944, a fost deputat din partea Blocului Muncitoresc Țărănesc în 1931 Parlamentul României.

În 1948 este arestat de "*tovarășii de drum*" și este executat în 17 aprilie 1954 în închisoarea Jilava, la capătul unui proces controversat, până astăzi neelucidat complet.

A fost cumnat cu avocatul

PETRE PANDREA

(26 Iunie 1904, Balș-Oltenia, numele la naștere Petre MARCU – 8 Iulie 1968, București) din Baroul București.

PETRE PANDREA a fost și Decan al Baroului, a fost arestat în perioada 1940 – 1944, dar și în perioada 1948 – 1952 și 1958 – 1964.

Până la arestarea din 1948, Petre Pandrea a publicat mai multe cărți din care amintim: Psihanaliza judiciară, 1934, Filosofie politico-juridică a lui Simion Bărnuțiu, 1935, Procedura penală, 1939, Criminologia dialectică, 1945.

NICOLAE TITULESCU s-a născut la 4 Martie 1882 în Craiova și a trăit până la 17 Martie 1941 murind la Cannes³³.

Este unul dintre avocații români care au îmbrățișat cariera diplomatică, fiind Ministru al Afacerilor Străine, ajungând pe fotoliul de Președinte al Ligii Națiunilor.

Era fiu de avocat (ca și savantul Nicolae IORGA), studiile de Drept le-a făcut la Paris, obținând doctoratul cu o interesantă teză "Essai sur une théorie des droits éventuels".

Din 1905 profesor de drept la Universitatea din Iași, iar din 1907 la Facultatea de Drept de la Universitatea din București.

În 1912 este ales deputat în Parlamentul României, pe listele Partidului Conservator-Democrat condus de un alt avocat, anume de Take Ionescu, fost Decan al Baroului București.

În anul 1917 face parte din Guvernul lui Ion I. C. Brătianu în calitate de Ministru al Finanțelor. Între 1928 – 1936 a fost de mai multe ori Ministru al Afacerilor Străine.

Din 1921 este delegat permanent al României la "Liga Națiunilor" de la Geneva, fiind ales de două ori (1930 și 1931) Președinte al acestei prestigioase organizații internaționale, precursora O.N.U.

NICOLAE TITULESCU, la Craiova a fost coleg de liceu cu viitorul Episcop Săvulescu.

Fiul Episcopului Craiovei, a fost avocatul doctor în drept la Paris, NICOLAE SĂVULESCU (pe care l-am cunoscut personal înainte de 1980). Avocatul Nicolae Săvulescu³⁴ a fost epurat din Baroul București fiindcă avea studii doctorale în străinătate. I s-a interzis practicarea profesiei de avocat fiind trimis la ... spații verzi și la ... salubritate.

Acest periplu nu-l pot încheia fără a mai aminti câteva personalități ale avocaturii, contemporani cu noi.

³³ Avocatul Petre Pandrea, fost Decan al Baroului București, susține că moartea lui Nicolae TITULESCU ar fi survenit în localitatea Souvrettes în Elveția.

³⁴ Avocatul Nicolae SĂVULESCU, care a locuit în centrul vechi, pe str. Șepcari, era căsătorit cu mătușa avocatului bucureștean Paul PREDESCU, recent trecut la cele veșnice. Avocatul Paul PREDESCU a studiat la seminar, după care a absolvit Facultatea de Drept, nu a putut decât târziu să practice avocatura, fiindcă nu avea „origine sănătoasă” fiind fiu de preot din zona Vâlcea.

Este plină de semnificații numirea în fruntea unei instituții nou create în România de după 1989, AVOCATUL POPORULUI a unor avocați de carieră: PAUL MITROI din Baroul București și VASILE GIONEA.

VASILE GIONEA a fost avocat la Brașov, calitate în care era, fondator și membru al Cercului Juridic Transilvan³⁵ care edita GAZETA JURIDICĂ A TRANSILVANIEI. Gazeta în numărul din Octombrie 1944 rememorează Procesul Memorandiștilor, o altă tragedie românească din Transilvania ocupată samavolnic de austro-ungari. Cercul Juridic Transilvănean în 1944 număra printre – fondatori și colaboratori – 48 de avocați, iar dintre magistrați amintim pe profesorul Salvator BRĂDEANU de la Consiliul Legislativ.

Nu vom opri enumerarea la acești avocați, amintindu-i și pe cei care au fost vremelnici Prim-miniștri în guvernele post-belice ale României.

PETRU GROZA născut la 7 Decembrie 1884 la Băcia, în Județul Hunedoara — a decedat la 7 Ianuarie 1958 în București. A fost avocat, Prim-ministru între 1945 – 1952, Președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române, în fapt șef al statului, între 2 Iunie 1952 și 7 Ianuarie 1958.

Personalitate marcantă a Transilvaniei, a fost avocat în Lugoj și Deva, iar în *Lexiconul personalităților Ardealului* din 1928³⁶ îi este "alocat" un spațiu mai mare decât altor avocați și oameni politici din această provincie multiseclar DacoRomânească.

Participant la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918, este cel mai tânăr ministru în Guvernul Mareșalului Averescu, ca Ministru de Stat între 16 aprilie și 13 decembrie 1921, iar între 1926 – 1927 a deținut portofoliul Lucrărilor Publice și pe cel de Ministru de Stat. A fondat în 1933, organizația-partid Frontul Plugarilor, al cărui Președinte a fost până

³⁵ Printre fondatori și colaboratori, descoperim pe avocatul bucureștean Nicolae BACIU, care a trecut Dunărea înnot pentru a trece în *Lumea Liberă* (amic cu un avocat contemporan nouă, din Baroul București, regretatul Mihnea Marmeliuc, fost Ministru al Muncii în cele două guverne Petre Roman, de după 1989; tatăl acestuia fiind deputatul Dimitrie Marmeliuc în primul Sfat al Țării delegat din partea Cernăuțului. Substituindu-l pe avocatul Mihnea Marmeliuc, am fost avocatul lui Nicolae BACIU într-o cauză având ca obiect asigurare de dovezi).

³⁶ În limba maghiară, tipărită la Oradea.

în 1953 când s-a desființat. A participat în 1943 la formarea Frontului Național Antihitlerist, împreună cu Partidul Comunist Român (P.C.R.), Uniunea Patrioților și MADOSZ (formațiune muncitorească a minorității maghiare din România).

Suportă privațiuni ale regimului autoritar antonescian, fiind arestat la Malmeson (în București, pe Calea Plevnei, în temuta închisoare militară), perioadă pe care o va relata în volumul ÎN UMBRA CELULEI (volumul are un moto interesant: *luminile în tenebre lucesc*). A participat cu Frontul Plugarilor la constituirea (1944) Frontului Național Democrat, alianța politică controlată preponderent de Partidul Comunist, a fost Vice-prim-ministru în guvernele Sănătescu și Rădescu.

Orașul Ștei, din județul Bihor, a purtat între 1958 – 1990 numele de Orașul Dr. Petru Groza, fiind unicul centru urban din România care a purtat numele unui avocat.

ION GHEORGHE MAURER, avocat și om politic de stânga s-a născut la 23 septembrie 1902 în București, unde a decedat la 8 februarie 2000, Prim-ministru al Republicii Populare Române și al Republicii Socialiste România în perioada 1961 – 1974, Președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române între 11 ianuarie 1958 – 21 martie 1961.

Membru al Partidului Comunist din România din 1937.

Între 1947 – 1951, a fost Președinte al Comitetului Olimpic Român.

Este membru titular al Academiei Române din 1955, a fost primul director fondator al Institutului de Cercetări Juridice al Academiei Române. În guvernul Petru Groza a fost Subsecretar de Stat la Ministerul Comunicațiilor și Lucrărilor Publice, a făcut parte din delegația care a participat la Conferința de Pace de la Paris. A fost Ministru de externe în 1957 în guvernul Chivu Stoica, în 1958 a fost Președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale (șef al statului), membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.R. din 1960, a condus cinci guverne succesive între 21 martie 1961, până în 28 martie 1974.

A fost coleg și apropiat de unul dintre Vice-Președinții Colegiului de Avocați ai Municipiului București și Județului Ilfov, maestrul avocat ION PORA.

Vom reaminti în acest scurt periplu numele unor personalități ale culturii și civilizației acestui perimetru DacoRomânesc care au fost avocați³⁷: Vasile LASCĂR, Nicu IORGA (tatăl savantului Nicolae IORGA), Barbu ȘTEFĂNESCU – DELAVRANCEA, Titu MAIORESCU, Iuliu MANIU, scriitorul și poetul Demostene BOTEZ (fost Președinte al Uniunii Scriitorilor), Primarul și Prefectul Bucureștiului, Emmanuel PROTOPODESCU – PACHE, Take IONESCU, Grigore TRANCU – IAȘI, dr. Traian POPOVICI Primarul erou din Cernăuții celui de al doilea Război mondial, Dem. DOBRESCU, Wilhelm FILDERMAN, Mircea MANOLESCU, Nicolae BĂLĂNESCU, Victor OJOG, Paul Vlachide³⁸ și mulți alții pe care îi voi aminti în viitoare cronici. Cei evocați în cele ce preced au avut sau mai au încă în diverse locuri busturi sau statui, iar numele altora se regăsește în nomenclatorul străzilor, ori numele lor este fala unor instituții de învățământ superior juridic care le poartă numele.

Realitatea ne demonstrează că evenimentele istorice și patimile lumești fac ca numele unor avocați să fie controversate, atunci când aceștia devin persoane publice, însă personalitățile Baroului rămân daltuite în BRONZUL PROFESIEI ca Maeștri nemuritori, ca OAMENI între OAMENI.

Nu-l voi uita pe contemporanul nostru, din Baroul București, pe care îl întâlnim adesea în Palatul de Justiție – avocatul **LEON IANCOVICI** – fiindcă avem plăcuta surpriză, să-i descoperim chipul pe o emisiune filatelică a administrației poștale americane, fiind primul român în viață și primul avocat din România care apare pe o astfel de emisiune filatelică.

Este românul care în anul 2008 a obținut cea mai importantă distincție internațională la o expoziție filatelică.

³⁷ Prezentul eseu are la bază informații din documente inedite, din relatările unor colegi, din selectarea-gruparea unor informații de pe internet, grupate tematic și interpretate critic. Totodată informații pe care le-am strâns personal din istorioarele auzite în Sala Pașilor Pierduți.

³⁸ Paul Combotecla-Vlachide.

În urmă cu câțva timp, aflându-mă în Cetatea de scaun de la Târgoviște, am revăzut o casă de sfârșit de Secol XIX, început de Secol XX, casa avocatului **LĂZĂRICĂ PETRESCU**, în plin centru al urbei, care la momentul edificării era cea mai modernă din oraș, găzduind pe membri Dinastiei Regale Române.

Casa acestui avocat, este legată de evenimente ale istoriei naționale, în 1902, cu ocazia manevrelor regale, aici au locuit altelele lor Prințul FERDINAND al ROMÂNIEI și Principesa MARIA.

Informația o am din anul 1985 de la protagonistul unui celebru proces, Dumitrache Bucur Gheorghe³⁹, din Comuna Ulmi, a Județului Dâmbovița. În casa acestuia s-a declanșat *Procesul din 1936* de la Brașov, avându-l ca "personaj principal" pe Nicolae CEAUȘESCU.

Unul dintre avocații din acest proces, era avocatul LĂZĂRICĂ PETRESCU din Târgoviște.

Procesul de la Brașov din 1936, era judecat sub stare de asediu. Astfel că, jandarmii nu i-au permis avocatului LĂZĂRICĂ PETRESCU să coboare din tren în gara Brașov, ca să meargă la proces. Acesta a fost pus în situația de a coborî la următoarea stație de cale ferată și să meargă la Brașov cu trăsura.

HURMUZ AZNAVORIAN

A fost un avocat de excepție, apreciat de contemporani. A avut o pregătire juridică notabilă, dublată de talent oratoric și de o inteligență ascuțită.

Hurmuz Aznavorian a fost trimis la canal și a murit în închisoare, necunoscându-i-se mormântul.

În lista celor care au fost avocați consemnăm pe Mihail Kogălniceanu, Barbu Ștefănescu Delavrancea, Grigore Periețeanu, etc.

LUMEA este condusă de AVOCAȚI

³⁹ Dumitrache Bucur Gheorghe a fost în perioada postbelică unul din directorii Rezervelor de Stat agricole; a fost unchiul fostei Vicepreședinte a Tribunalului Dâmbovița (din anii '80) Elena ANDOR.

Nu voi înceta să spun că trăim într-o lume condusă de avocați. Lumea de astăzi are în frunte avocați de carieră, care înainte de a fi consacrați de politică în istoria culturii și civilizației umanității, au fost înscriși în Barou, unde s-au format ca luptători pentru Dreptate, Adevăr și Justiție, pentru Drepturile Fundamentale ale Omului.

Îi amintim pe colegii noștri de breaslă, avocații: BARACK OBAMA – Președintele S.U.A., împreună cu Prima Doamnă a Statelor Unite, DIMITRI MEDVEDEV – fost Președinte al Federației Ruse, actualmente Prim Ministru al Rusiei, NICOLAS SARKOZY – fost Președinte al Republicii Franceze, LECK KACZYNSKI – fost Președinte al Republicii Polonia (cu un tragic sfârșit, ca și istoria tragică a Poloniei), Președintele Republicii Ungare JANOS ADER, (exemplificativ) din istoria Statelor Unite ale Americii îl voi aminti pe Președintele THEODORE ROOSEVELT (27 Octombrie 1858 – 6 Ianuarie 1919).

Recent trecutul în eternitate NELSON MANDELA a studiat dreptul și a lucrat o scurtă perioadă de timp într-un cabinet de avocatură.

Lista personalităților din avocatura mondială poate continua cu CAROLINE KENNEDY (fiica fostului Președinte al S.U.A., J. F. Kennedy), HILLARY CLINTON (Secretar de Stat în administrația Barack Obama, fost senator de New York din partea Partidului Democrat, fostă Primă Doamnă a S.U.A.), CHRISTINE LAGARDE (avocată de origine franceză, este prima femeie care ocupă funcția de director general al Fondului Monetar Internațional. În anul 2009, Lagarde a fost desemnată de ziarul britanic Financial Times cel mai bun ministru de finanțe din zona euro).

Nu o putem uita în enumerarea noastră pe Președinta celui mai puternic „stat continent”, India, din perioada 2007 – 2012, doamna avocat **PRATIBHA PATIL**. Una dintre cele mai mari puteri economice ale lumii, cu peste un miliard de locuitori, dotată cu arme nucleare, a fost condusă de o femeie avocat (în vârstă de 78 de ani), prima care a ocupat această funcție în istoria milenară a Indiei. A câștigat alegerile prezidențiale din 2007, cu 65% din voturi, rezultat surprinzător, fiindcă a fost aleasă într-o țară unde

discriminarea femeilor este încă larg înrădăcinată în mentalitatea cetățenilor.

Unul dintre cei mai importanți prozatori europeni a fost **FRANZ KAFKA**⁴⁰ (scriitor de limbă germană), originar din Praga, cel care a influențat literatura modernă, în scurta sa existență, a fost avocat și doctor în drept.

Literatura lui Kafka este inconfundabilă și a reușit să impună un stil în literatura mondială: UNIVERSUL lui KAFKA.

Lista ar putea continua la nesfârșit, alături de acești celebri colegi, care fac Istoria Lumii, am încercat să creionez biografiile avocaților din perimetrul DacoRomânesc.

File de istorie

În urmă cu mai mulți ani am publicat unicul studiu din România dedicat organizării judiciare a Bucureștiului temporar ocupat⁴¹ de trupele germane în prima mare conflagrație mondială, intitulat: „*Căutând juriști... prin Bucureștii anului 1918...*”⁴². Atunci am identificat numeroși avocați, judecători și procurori care își desfășurau activitatea profesională în „*Palatul de Justiție*”⁴³

Administrația militară germană instalată în Cetatea Bucureștiului⁴⁴ în ziua de 1 / 14 Decembrie 1916 sub comanda Feldmareșalului General August von Mackensen⁴⁵ (născut la 6

⁴⁰ 3 Iulie 1883, Praga – 3 Iunie 1924, Viena.

⁴¹ La 23 Nov. / 6 Dec. 1916 – armatele germano-austro-ungare ocupau Bucureștii, cetate din care armata română se retrăsese deja, împreună cu întreaga administrație.

⁴² În volumul colectiv de Comunicări științifice « Dreptul Românesc și Integrarea Europeană – Institutul de Cercetări Juridice « Academician Andrei Rădulescu » al Academiei Române », București, 2004, pag. 314 – 318.

⁴³ Tribunalul Mare.

⁴⁴ Cetatea Bucureștilor era pusă sub comanda operativă a Generalului Locotenent Koch și a Maiorului Volkmann, ambii aflați în subordinea Guvernatorului militar General de infanterie Tulff von Tschepe und Weidenbach. Conducerea poliției militare era girată de Căpitanul Rechmann în calitate de prefect al Bucureștilor.

⁴⁵ Studii: gimnaziul la Torgau și la Institutul francez din Halle; voluntar bacalaureat la trupele de husari; revine în viața civilă și urmează Economia politică și Științele Agricole; în 1973 revine sub arme, în 1880

Decembrie 1849, în Leipzig / Wittenberg, fiul marelui moșier seniorial Ludwig Mackensen).

Am constatat, că Justiția a funcționat după o nouă „*organigramă*”, adaptată necesităților de moment ale unui teritoriu aflat sub ocupație militară, în timpul crâncenelor lupte duse pe front. Palatul de Justiție, găzduia Ministerul de Justiție și principalele instanțe, care garantau continuitatea unei vieți social-economice în vremuri tulburi și nesigure și în care mai exista ideea de dreptate, justiție și speranța de mai bine.

Am descoperit aproximativ 150 de nume pe lista « avocaților » din Anuarul pentru 1918, dintre care amintesc câțiva avocați care vor juca un rol important după prima conflagrație mondială și se vor afirma în viața științifică sau social-politică a României până la cea de a doua conflagrație mondială⁴⁶: George Fotino⁴⁷, Wilhelm Filderman⁴⁸, Constantin Hamangiu⁴⁹, Grigore Periețeanu⁵⁰.

În primul război mondial foarte mulți avocați români erau sub arme, iar alții se aflau în teritoriile neocupate de armatele germano-austro-ungare, din Moldova. În scurt timp armata germano-austro-ungară se va retrage din București, mulți dintre cei plecați din Palatul de Justiție și-au jertfit viața pe altarul patriei, pentru independența Țării și crearea României Mari, iar alții au fost răniți pe front⁵¹.

ajungând în Marele Stat Major, aghiotant al Împăratului, ajunge General în 1914, Mareșal în 1915, conduce trupele care ocupă Lembergul, Belgradul, întreaga Serbie și Bucureștiul.

⁴⁶ 1939 – 1945.

⁴⁷ Membru corespondent al Academiei Române (31 Iulie 1896 la Craiova – 28 Iunie 1969 la București), licențiat în Drept București, doctor în Drept Paris, 1926. Decan al Facultății de Drept din București în timpul celui de al doilea război mondial, cercetător științific la Institutul de Istorie "Nicolae Iorga" – în Colectivul pentru vechiul drept românesc.

⁴⁸ Absolvent al Facultății de Drept din București în 1909, Doctor în Drept la Universitatea Sorbona din Paris în 1910, avocat în Baroul București, Președinte al Comunității Evreilor din România în perioada dintre cele două războaie mondiale (14 Noiembrie 1882 la București — 1963 la Paris). În calitate de Președinte al Federației Uniunii Comunităților Evreilor din România a fost deputat în Parlamentul României, iar în primul război mondial a luptat ca ofițer în armata română. A fost delegat la Conferința de Pace de la Paris din 1918, în 1943 este deportat în Transnistria în conformitate cu legile rasiale, în 1948 se stabilește la Paris.

⁴⁹ Ilustrul jurist, om de știință, magistrat și membru de onoare al Academiei Române (1930) (31 Decembrie 1869 la Bârlad – 8 Ianuarie 1932 la București).

⁵⁰ Născut la București la 24 Martie 1879, licențiat în Drept în 1902, Avocat din 29 Ianuarie 1905, membru al Comisiei de Disciplină a Baroului Ilfov între 1923 – 1939, Deputat și Senator.

⁵¹ În semn de omagiu, la sediile instanțelor de judecată, ale barourilor, ale Facultăților de Drept, au apărut dăltuite în marmură numele juriștilor eroi din prima mare conflagrație mondială.

Baroul Cluj în anii de după Marea Unire avea un « *cerc de studii* » comun al avocaților și magistraților, iar unul dintre tinerii avocați, dr. Tiberiu RUSU a conferențiat în sala de ședință a Tribunalului Cluj în anul 1938, despre: « Infracțiuni contra administrației publice ».

Conferința apărută în volum⁵² a constituit prilejul decernării de către *Uniunea Avocaților din România a Premiului « Constantin Naumescu »*⁵³, premiu care a fost înmănat prin Decanul Baroului Cluj avocat Alexandru DRAGOMIR.

În anul 1940 apare o altă lucrare interesantă a avocatului dr. Tiberiu RUSU: « Interpretarea art. 40 al Legii Orfanilor și Văduvelor din 1927 (art. 33 I.O.V. 1935) – câteva noțiuni despre interpretarea legilor », care îmbină aspectele teoretice cu a adnotare la Decizia Curții de Apel Cluj în complet de divergență.

Unul dintre membri Comisiei Permanente a Uniunii Avocaților, fost vice-președinte al Senatului, avocatul Romulus GEOROCEANU publică o lucrare de filosofie juridică în volum, *CONFERINȚĂ ținută la Congresul general al avocaților de la Târgu Mureș (9 Septembrie 1935)*: « Profesiunea de avocat în actuala ordine juridică și legală ».

În finalul acestei scurte incursiuni în publicistica avocaților, voi aminti o lucrare de autor din 1930 datorată vicepreședintelui Uniunii Avocaților Constantin L. NAUMESCU, care a inițiat și redactat: « Proiect pentru Organizarea și Unificarea CORPULUI de AVOCAȚI », lucrarea este prezentată *cu modificările aduse de Comisiunea Permanentă a Uniunii Avocaților*.

Se simte necesitatea reeditării unor lucrări scrise de avocați, lucrări care sunt actuale și care contribuie la formarea profesională continuă.

Încheiem acest scurt eseu cu convingerea că avocații vor avea în evoluția societății și în viitor un rol determinant, în această lume globalizată.

⁵² Institutul de Arte Grafice „Ardealul”, Cluj, 1938.

⁵³ Premiu instituit de în amintirea și pentru împlinirea dorinței fostului Președinte al Uniunii, de către soția acestuia Ana Luiza C. Naumescu.